

Josep Cerdà Tomàs

PREGÓ DE
SETMANA SANTA

Felanitx, 2017

A la Confrària
de Sant Antoni.
Gràcies per ser-hi!

Josep Cerdà Tomàs

pronuncià aquest Pregó

de Setmana Santa,

en el Convent de Sant Agustí

de Felanitx,

el divendres de Passió,

dia 7 de abril de 2017

A la meva família més propera.
Al meu pare, als germans Jaume i
Antoni, a “sa tia”. A la meva
mare, lliuradora de vida i
recolzadora de la meva vocació.

Agrair a la confraria de
Sant Agustí la seva confiança i
a Francisca Andreu Estelrich la
seva disponibilitat.

Benvolguts tots:

Al llarg d'un dia solem travessar moltes portes, a vegades quasi no ens adonam, però a algunes sí, o bé perquè ens les trobam tanca- des i hem d'esperar perquè ens obrin, o bé per- què donen pas a alguna cosa especial, a un lloc significatiu o a una trobada singular. Avui a Felanitx, aquesta nit fosca del 7 d'abril de 2017, s'han obert les portes del Convent de Sant Agustí. El Diumenge matí del 16 es tor- naran a obrir, però aquest cop amb la claror nova de la llum del dia.

Aquest pregó, voldria ser per a tots vosaltres, la porta d'entrada a la Setmana més Santa de totes, aquella en què rememoram els gets i les paraules de Jesús en el lliurament de la seva vida per a cedir-la a tots els homes; aquella setmana en què a poc a poc, emmudit, ens donà la vida per recuperar-la amb escriu i infondre-nos-la.

Per això la meua idea d'avui vespre és ajudar-vos a ser conscients d'una gran i seriosa realitat, però també que estam davant una gran porta, una porta significativa i important que hauríem de travessar, perquè fer-ho és obrir-nos a la trobada amb el Jesús que ens arriba a cada un de nosaltres per complir i viure la seva Pasqua.

És ver que totes les setmanes són san- tes, però aquesta té alguna cosa especial. Déu

sols s'havia mostrat a uns pocs, fins aleshores. Però en aquella Setmana, Déu es va obrir del tot. Ho va dir tot. Es lliurà tot. Posà el darrer punt, i ja no li quedà res a dir.

A un poble hi havia dos homes que tenien el mateix nom: Toni Adrover. Un era capellà i l'altre taxista. I els dos varen morir el mateix dia. Arribant al cel, a un, sant Pere li demana: El teu nom és...?. Toni Adrover, respon. El capellà? No, no, el taxista! Sant Pere consulta la seva llista i diu: Bé, t'has guanyat el Paradís. Et correspon aquesta túnica de fils d'or. Pots passar. Gràcies, gràcies; digué el taxista.

Passen dues a tres persones més, fins que li tocà el torn a l'altre

Toni. El teu nom? Toni Adrover. El capellà? Si. Molt bé fill meu, t'has guanyat el Paradís. Et correspon aquest bata de lli.

El capellà diu: Perdó, però... deu ser un error. Jo som en Toni Adrover, el capellà!

Si fill meu, t'has guanyat el Paradís. Et toca la bata de lli...

No pot ser! Jo conec l'altre, era taxista, vivia en el meu poble i era un desastre! Pujava damunt les aceres, xocava cada dia, una vegada s'empotrà a una casa, conduïa molt malament, tirava faroles, pegava per tot... I jo que em vaig passar setanta-cinc anys predicant cada diumenge a la parròquia... Com és que a ell li donin la túnica de fils d'or i a mi això? Deu ser un error!

No, fill meu, no és cap error, diu sant Pere. El que passa és que aquí, al cel, ens em acostumat a examinar així com ho feis vosaltres a la terra. Ara examinem pels resultats... Mira, t'explic el teu cas i ho entendràs totd'una: en els darrers vint-i-cinc anys, cada vegada que tu predicaves, la gent es dormia; però cada vegada que ell conduïa, la gent resava. I els resultats són els resultats!

Un dels problemes, més seriosos que afronta l'Església avui, és el nombre dels que es fan enfora o l'abandonen. No els vull justificar ni tampoc disculpar-los, perquè poden ser molts els motius. Però, com a pastor, no puc deixar de qüestionar-me i de cercar nous camins.

No serà que, tal vegada, estarem enyorant massa un passat que ja no interessa avui? Tal volta, estam convertint l'Església més en un arxiu històric i no estam preocupats en escriure una nova història? No estarem més preocupats en el control de les doctrines que en la vida de les persones? En què la gent accepti la nostra mentalitat i no tenguem en compte la mentalitat de la gent? Que no la vegin autèntica? Alguna cosa no funciona, i segurament és allò que ha de donar resposta a les aspiracions del cor humà.

No és possible una Església viva sense cristians vius, sense sentir-se a gust com a Església, la qual no és una presó on un hi està per obligació, sinó l'espai de la presència de

Jesús, on tots hauríem de sentir l'alegria pasqual del Ressuscitat.

Sovint veig com les ovelles cerquen altres pasturatges, i em deman si el nostre oferiment assacia la seva fam espiritual. També podria afegir que em dolen les que es fan enfóra, però em neguitegen les que es queden.

Fa temps vaig veure un reportatge sobre uns pastors de Navarra. Tota aquella contrada era seca, cra pols. I la cara dels pastors, mentre conduïen les seves guardes per aquell desert sense pasturatge, era de preocupació.

I em va venir al cap la idea de l'Església en crisi. I "crisi" vol dir "canvi". És ver que els números diuen poc, són matemàtiques. Però aquí es tracta de l'Evangeli. Es tracta de l'Església de Jesús; es tracta de germans meus que ara diuen que ja no ho són. Molts segueixen dins l'Església, però com si estiguessin amagats baix terra, ja que una cosa és l'Església Poble de Déu i una altra la vida de tants de batiats que subsisteixen espiritualment fora d'ella. I confés: ens manca vida? Està en crisi la nostra pastoral? Qui és el responsable? No ens sabem acostar? Vivim mons distints? Per què la gent no troba respostes a les seves aspiracions? No sabem fer actual l'Evangeli i fer-lo Paraula de Déu viva per l'avui i pel demà?

I mentre tant, alguns mai no han estat de la guarda; altres ho han estat i ja no ho són; altres no troben pasturatges perquè les nostres terres estan seques. No scrien aquestes les

ovelles de Jesús perdudes i amb fam, que no saben on cercar l'aliment i el tenen a l'abast de la mà sempre estesa?

Avui he de confessar que em dol un germà que no es troba a gust en l'Església. Em dol aquell que té necessitat de cercar a un altre lloc. Aquell que es sent ningú dins la comunitat, i sobretot, aquell que no es sent comunitat sinó individu. Em dol el germà que cerca i no troba. Aquell a qui Déu li parla i estima i ell fa el sord. A qui Déu convida a ca seva i voluntàriament es queda fora. Em dol el germà que em diu que ha trobat Déu fora de l'Església. I em dol perquè, sense llevar la ignorància i la responsabilitat que ell pugui tenir, i la meva pròpia, assumesc les mancances del meu ministeri.

Jesús diu que *"les ovelles coneixen la veu del pastor. Que aquest camina al davant, i elles el segueixen, perquè no reconeixen altra veu; a un estrany no el seguirien"*. Confés que és difícil dur aquest text a la vida pastoral. Llegint-lo com a pastor, sorgeixen interrogants: Cridam massa poc oferint respostes als seus dubtes i inquietuds? Què manca per infondre vida autèntica, sana i engrascadora a les nostres parròquies? Han perdut la seva identitat cristiana i es deixen seduir per les estridències de la societat actual?

I les preguntes podrien continuar eternament perquè és fàcil donar la culpa als qui s'allunyen i és difícil reconèixer la culpabilitat del qui no sap fer de flautista.

Haurem de seguir amb l'estil de vida parroquial més geogràfic que relacional i personal? Anar-los a cercar en lloc d'esperar que vinguin? Esperar que vinguin en lloc de d'anar a cercar-los? Seguir saludant-nos cada diumenge des d'enfora amb un "el Senyor sigui amb vosaltres" i, després, acomiadar-nos amb un fred "Itc misa est", "podeu anar en pau"?

Les nostres excessives celebracions, no són tal vegada massa respectuoses amb el Misteri que celebrem, però deixen molt que desitjar a la part humana? Sens dubte el Misteri de Déu es mereix respecte, però no en mereix també un major apropament al sentir dels homes i dones d'avui?

"Un pastor no es pot dedicar a pentinar les quatre ovelles que li queden mentre la resta de la guarda està fora i mig perduda. És necessari sortir a cercar la resta, encara que això suposi perills i inseguretats. Els ambients tancats acaben emmalaltits perquè es contaminen". Coneixeu aquestes paraules? Són del Papa Francesc. M'agrada la seva creu pectoral: un pastor en la creu, però enrevoltat d'ovelles. No ho té gens fàcil per Roma.

Cert que hem d'atendre les que ens segueixen, però estant atents al que ens diuen els qui s'han fet enfora. Com diu el Papa, com més ens tancam entorn del fogó de la cuina, més ens contaminam i ens asfixiam. Per tant, aquí hi ha un desafiament. La temptació és cercar el camí d'allò fàcil. Però el camí de Jesús va ser sempre difícil.

Hauríem de parlar de Déu allà on Déu sembla que sobra. Hauríem de confessar la nostra fe on se'ns veu com a rars i se'ns mira com a espècie en extinció. Jesús tenia espies que mesuraven tot el que deia. Els primers cristians no predicaren l'Evangelí entre creients, sinó entre pagans i gentils; i molts moriren màrtirs precisament per rompre amb els ídols i anunciar la Bona Nova de Jesús.

És ver que només és possible arriscar-se en allò en què es creu de veres i de cor. Amb dubtes, indecisions, comoditats, no és camí fàcil proclamar la nostra fe en climes i ambients hostils. Però és allà on hauríem d'anar i no quedar a la calentoreta del nostre fogó. Per això Jesús ja deia allò de les ovelles enmig de llops. I vos asseguro que en trobam de llops pel camí i, encara que sembli mentida, entre practicants que són els primers que t'escolten amb una rialla maliciosa.

Les esglésies potser estiguin buides i els camps de futbol plens fins al límit; als restaurants a vegades s'ha d'esperar torn; a les platges s'acaramulla la gent; però, siguem sincers, qui s'atreveix a donar testimoni de l'Evangelí en un camp de futbol, a un restaurant, a la platja o al carrer?. Seria acollit l'Evangelí de la mateixa manera que a una catedral?

Abans he dit que *"la cosa més fàcil és sempre culpar els que s'allunyen"*. Però també em demano: com no saben trobar en el pastor la imatge del vertader Pastor? Desconeixen les

renúncies i esforços que diàriament acompanyen la dedicació del pastor? Viure feliç és un art i la felicitat no està a una banda o a l'altra, sinó que està al propi interior, i si de manera obsessiva parlem de bàndols, tant d'una part com de l'altra, mai no pots assumir la felicitat. Un exemple: sempre n'hi ha que et plantegen el cas que els capellans no es puguin casar. "*Vostè té prohibit estimar*", m'han arribat a dir. I si ara comptàssim tots els fadrins que hi ha aquí dins; pel fet de ser-ho són manco que els altres? I conec persones que no es casen per poder atendre els seus pares ja vellets. No es casen per amor. Es veu que aquesta vocació no s'entén i, per tant, tampoc la meua. La de pastor és una vocació d'amor. Si no sé estimar les meves ovelles, millor que em retiri perquè no vull ser un funcionari, i moltes vegades m'hi sent. El pastor renuncia a "altres amors", però no a l'Amor. Jo no podré fer grans miracles, però sí que he de viure del miracle d'estimar tothom, fins i tot els que es fan enfora.

Ara bé, amb els anys he après que no sempre basta la bona voluntat i que no sempre apareix l'èxit. Són aquells moments de fosca que moltes vegades acaben convidant-nos al desànim. Parl per pròpia experiència, no sempre m'he sentit escoltat i no sempre he aconseguit el que amb tot el cor cercava. A vegades confiam massa amb les pròpies arts i fracassam. Però, feliçment, pensam que hem anat aprenent. No som nosaltres els qui canviem el cor dels altres. No som nosaltres els qui podem

canviar la vida dels altres. Com aquella pesca miraculosa de l'Evangeli, és obra de Jesús. És per això que necessitam estar acompanyats d'Ell. Els fracassos entren també en la pedagogia de Déu i ens ensenyen a confiar i a viure la felicitat que ens dóna poder sentir de Qui ens refiam.

L'Església, com a cosa normal, hauria de passar també per les quatre estacions de l'any, però en aquests moments l'hivern dura més que la primavera. Ja ho va dir Mn. Teodor Suau al sermó del dia de sant Agustí del darrer any: *"pocs ja ho som, però ens manca ser creatius"*. Ens costa innovar, respondre als nostres temps. La lluita entre el "sempre s'ha fet així" i la novetat perdura, no sols en l'àmbit religiós sinó també en el civil. I això ens paralitza.

Jo avui vull donar gràcies a sant Tomàs, l'incrèdul. Hem de reconèixer la lliçó que ens dóna. Per una part vol tocar per creure, però no creu amb aquells que abans d'ell varen veure i varen tocar. Perquè, al cap i a la fi, la fe existeix i es transmet i es viu en la comunitat, l'Església. I és en el grup, en la comunitat, on millor s'expressa el Ressuscitat. Això Tomàs no ho accepta, per a ell l'experiència ha de ser purament personal. Tampoc va tan desviat; sense experiència personal no hi ha fe vertadera, però és una experiència que es dóna en la comunitat. D'aquí que no basti que un cregui. El Concili Vaticà II va definir l'Església "Lumen gentium", "llum del món". La seva

principal i gran missió és il·luminar. Tomàs no era amb el grup quan va aparèixer Jesús, però als vuit dies sí, i va canviar totalment.

La fe és profunda, però s'ha de manifestar. Perquè la fe necessita "veure". Una fe que no es veu difícilment és creïble, perquè necessita "tocar". No pot prescindir dels sentits. Què pensariéu d'una estimació d'enamorats que no es veu ni es pot tocar? Amb la fe, passa una cosa semblant. Necessitam veure-la en la trobada amb la persona de Jesús, però també en la vida dels cristians, en la vida de l'Església. La fe no és una teoria, és una vida.

No podem tenir fe i tenir-la apagada, que no doni claror. La meua fe vista i testimoniada encén i alimenta la fe dels altres. Tomàs volia veure. Els homes d'avui també volen veure. Els problema d'avui no és la incredulitat de la gent, sinó aquesta fe individualitzada i apagada dels qui deim creure i no ho sabem manifestar, o la manifestam sense ser creatius.

I acab amb un suggeriment a manera de convidada: Les passes que donem aquesta Setmana Santa parlaran de la nostra fe, del nostre camí i de la nostra vida, però molt més en parlaran les passes que donem la nit de Pasqua. He començat parlant de l'essència de la porta. La nit de Pasqua, i nit vol dir fosca, la començam a fora, a les portes de l'església, per després travessar el seu llindar i endinsar-nos cap a una trobada molt especial. I en aquesta celebració hi sobresurten tres símbols molt

expressius que ens ajuden a viure l'alegria de Jesús Ressuscitat: el foc, la llum i l'aigua.

El foc nou evoca les paraules de Jesús: he vingut a calar foc a la terra. És a dir, a renovar-la. A la Bíblia, el foc és el que indica la presència de Déu (recordau la bardissa de la muntanya de Déu) i va ser en forma de foc que es va transmetre als apòstols la força de l'Esperit.

Desitjam entrar en un procés de transformació. Volem renovar-nos. Del foc s'encén la llum. Ens hi convoca una llum, la Llum, que ens convida a tenir el coratge de pegar un bon bot, un bot cap Aquell que és capaç d'obrir-nos el camí. Es tracta de deixar una situació i entrar o anar cap a una altra. De la fosca, sigui quina sigui, a la Llum que dissipa les foscores. Aquesta Llum ens precedeix, ens marca i ens obri el camí. Una Llum que, des de la nostra petitesa, ens obri a l'alabança, a donar gràcies per allò que el Crist Jesús ha fet, fa i farà per nosaltres. *"Vosaltres sou la llum del món"*, va dir també Jesús. La nostra llum ha de resplendir davant els homes. Ha de ser llum que il·lumini fosques i tenebres, les pròpies i les dels altres.

L'aigua evoca el nostre baptisme i la nostra condició de batiats i que renovam una vegada més, com exigència d'oferir aigua viva a tothom. L'aigua neteja i purifica, dóna vida al desert. En el baptisme és símbol de renovació total, de "tornar a néixer". Déu vol per l'aigua santificar l'ànima i el cos dels homes.

Jesús ha vençut la mort: és la nostra esperança de saber que la nostra mort i la mort de tantes persones estimades, no arranca la vida, tan sols la transforma.

La nostra fe és en el Déu viu: la nostra relació amb Jesús no és únicament la relació amb un personatge famós, sinó amb el protagonista de la nostra vida que ens acompanya en tot camí.

Seguir-lo és lluitar perquè els signes de vida triomfin arreu, sobre els signes de mort: és la nostra tasca, afavorint els signes que donen vida a les persones i a la natura, alliberrant-les dels que impliquen dolor i mort.

És la nostra gran festa, la festa de totes les festes, Pasqua... perquè Déu Pare ha donat la raó a Jesús per la seva vida, per la seva fidelitat i donació completa per pura estimació fins a la mort.

Tot és un procés de transformació. Déu parla com en una simfonia i ens fa entreveure el seu desfici i passió pels homes, animant-nos en la nostra vida de deixebles. A partir d'Ell tot pren densitat i gust.

En aquesta nit el secret de Jesús apareix a plena llum: amb el crit de l'Al·leluia, que és el crit d'alabança i d'agraïment, crit que dóna sentit a la nostra fe, crit que ha de continuar ressonant en les nits de la història que Jesús és capaç d'il·luminar amb una nova llum.

Sabeu quina és la Setmana Santa més vistosa? No és la de Jerusalem, o la de Roma, o la de Sevilla, ni tan sols la del nostre poble... és aquella que aconseguix escurçar els dies i les hores de la Passió, perquè arribin més prest i siguin més llargs els dies de la Resurrecció!

Un dia anà a confessar-se un jugador de cartes. I va dir al confessor: "Ahir em varen agafar fent trampes. Els companys em varen pegar i em varen tirar per la finestra del primer pis. Què m'aconsella que faci?" El capellà el mirà fixament i li digué: "Si jo fos tu, d'ara endavant jugaria a la planta baixa". Aquell home sorprès li va dir: "Esperava que em diguéssiu que deixi de jugar? Com és que em deis això?". L'explicació simple i sagaç del capellà va ser aquesta: "Perquè sabia que no ho faries".

És cert que aquests seran dies de moviment de persones. Algunes aniran uns dies fora i altres s'hi afegiran vinguts d'altres llocs. Però seria bo que la necessitat de descans i de desconexió no faci que deixem de banda la celebració d'aquests dies centrals en el sentir de la nostra fe. I he de reconèixer que a vegades un se sent tot sol i es demana si no serem nosaltres els beneïts perquè no ens aprofitam d'aquestes vacances. Un acaba pensant si això de ser cristià no serà tal volta ser una "rara avis". Segur que Jesús, en aquella setmana, sentiria una cosa semblant. Tot sol i "rara avis" redimint uns homes que ni s'ho mereixien ni li donarien les gràcies. Si hagués estat

tan covard com nosaltres ho som a vegades, hauria tirat la tovallola.

Si, avui obrim la porta al que anomenam la novetat de Jesús, el sepulcre buit, com el gran regal del nostre Déu que és Amor en la seva total pureza. Jesús, com diu sant Pau, és el mateix ahir, avui i sempre. Som nosaltres els qui canviem, ja sigui per edat, per malaltia, per ideologia, per circumstàncies que ens toca viure. La Setmana Santa, la Setmana Santa de cada any, pot ser, si cada un vol, una vertadera primavera que renovi les forces. Cada un de nosaltres és responsable de la seva pròpia ànima. Desig que la vostra, amics i amigues, no se'n vagi aquests dies de vacances.

Moltes gràcies!

Convent de Sant Agustí. Felanitx

Publicacions de la Confraria de Sant Agustí.

- Bernat Vidal i Tomàs*, Pregó de Setmana Santa, 1958.
Josep Me Llompart de la Penya, Pregó de Setmana Santa, 1959.
Jaume Oliver Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1960.
Guillem Colom i Ferrà, Pregó de Setmana Santa, 1961.
Pere Xamena Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1962.
Miquel Pons i Bonet, Pregó de Setmana Santa, 1963.
Germà Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1964.
Jaume Vidal Alcover, Pregó de Setmana Santa, 1965.
Miquel Bota Totxo, Pregó de Setmana Santa, 1966.
Bartomeu Bennàsser Cifre, Pregó de Setmana Santa, 1967.
Josep Melià Pericàs, Pregó de Setmana Santa, 1968.
Antoni Oliver Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 1969.
Robert Pring-Mill, Pregó de Setmana Santa, 1970.
Bru Morey Fiol, Pregó de Setmana Santa, 1971.
Pere Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1972.
Gabriel Janer Manila, Pregó de Setmana Santa, 1973.
Bartomeu Bennàsser Vicens, Pregó de Setmana Santa, 1974.
Joan Vidal Perelló, Pregó de Setmana Santa, 1975.
Teodor Úbeda Gramage, Pregó de Setmana Santa, 1976.
Jeroni Juan Tous, Pregó de Setmana Santa, 1977.
Antoni Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1978.
Francesc Riera Montserrat, Pregó de Setmana Santa, 1979.
Pere Antoni Massutí Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1980.
Gabriel Rebassa i Bisquerra, Pregó de Setmana Santa, 1981.
Rafel Mateu Rosselló i Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1982.
Bartomeu Torres i Gost, Pregó de Setmana Santa, 1983.
Jaume Estelrich Juan, Pregó de Setmana Santa, 1984.
Teodor Suau Puig, Pregó de Setmana Santa, 1985.
Manuel Bauçà Ochogavia, Pregó de Setmana Santa, 1986.
Maria Eulalia Coll i Mesquida, Pregó de Setmana Santa, 1987.
Joan Maimó i Vadell, Pregó de Setmana Santa, 1988.
Gabriel Reus i Mas, Pregó de Setmana Santa, 1989.
Margalida Tauler i Valens, Pregó de Setmana Santa, 1990.
Bartomeu Pou Jaume, Pregó de Setmana Santa, 1991.

Maria Adrover Oliver, Pregó de Setmana Santa, 1992.
Guillem Feliu Ramis, Pregó de Setmana Santa, 1993.
Jaume Obrador Adrover, Pregó de Setmana Santa, 1994.
Antoni Soler i Font, Pregó de Setmana Santa, 1995.
Miquel Julià i Maimó, Pregó de Setmana Santa, 1996.
Andreu Rigo Sureda, Pregó de Setmana Santa, 1997.
Joan Manresa, Pregó de Setmana Santa, 1998.
Jaume Santandreu, Pregó de Setmana Santa, 1999.
Llorenç Lladó Calafat, Pregó de Setmana Santa, 2000.
Bartomeu Tauler Valens, Pregó de Setmana Santa, 2001.
Andreu Manresa Monserrat, Pregó de Setmana Santa, 2002.
Ambròs Cots Dorca, Pregó de Setmana Santa, 2003.
Joan Pla García, Pregó de Setmana Santa, 2004.
Bartomeu Mestre i Sureda, Pregó de Setmana Santa, 2005.
Pere Artigues Sirer, Pregó de Setmana Santa, 2006.
Carles Marín i Lladó, Pregó de Setmana Santa, 2007.
Antoni Bennàssar Roig, Pregó de Setmana Santa, 2008.
Jaume Canel Adrover, Pregó de Setmana Santa, 2009.
Llorenç Huguet i Rotger, Pregó de Setmana Santa, 2010.
Antoni Mesquida Ferrando, Pregó de Setmana Santa, 2011.
Valentín Mendoza Rodríguez, Pregó de Setmana Santa, 2012.
Bartomeu Fons Pascual, Pregó de Setmana Santa, 2013.
Pere Riutord Sbert, Pregó de Setmana Santa, 2014.
Margalida Font Bennàssar, Pregó de Setmana Santa, 2015.
Sebastià Manresa Tejedor, Pregó de Setmana Santa, 2016.
Josep Cerdà Tomàs, Pregó de Setmana Santa, 2017.

